

pää üle ennast kumardades, ütles Keiserina tasase oma loodud helde armuga: „Kallis sõber, Sina ei ole mite hakatud ettevalmistamist püha armulaua vastu võinud lõpetada, ei mite kui muidu igalord meiega ühtlase püha Sakramenti võinud võtta. Eks se oleks hää, seda nüüd teha? Sa tead, kristlasele ei ole midagi mõnusa paranduse rohtu ja mitemele hädalisele sai juba kergitust pärast püha Sakramenti võtnust.“ — „Kuis! woodis?“ vastas Keiser rutu, „ei ole võimalik. Mina soovin, mina „ihlan seda kohut tähta, aga esiteks siis, kui ma „jälle jalgul saan olema, kui Jumal mulle parandust „kinkinud. Kudas peaksin ma woodis pikali ja „riidedse panemata selle kõrge toimetusele tohtima „minna.“ — Nii sügav oli Tema auustusekartus kõigepühama eest. — Keiserina jäi keeletumaks palawas pisarattes: Tema hingevõimud olid ärakurnatud. „Ehk kas ma kõigun tõesti nii suurel hädal „ohus?“ küsis Keiser, — jätis aga silmapilgul jutu otsesega oleks kartnud selle küsimisega abikaasa ehmatada. Niisuguse õrna ellitamisega olid nemad ila teine teise vastu. Ka viimse silmapilguni jäiwad selle südameliku abikaasa armastuse tunniõmürgid, väljandused ühtewiisi, mis nende õnneliku abielusidet kõiges kestuses oli õnnistanud. Pärast seda kui Keiser juba püha õhtusööma-andeid oli vastu võtnud, küsis Keiserina, surejat laisutades: „Armastad Sa mind weel, kui muidu?“ — „Kas ma Sind

„armastan?“ kostis Keiser, „oleks se siis küll võimalik sind mite ei armastada? Kui meie teine teist esimest lord nägime, ütles mulle minu süda: „se on sinu kaitseja ingel elu aegs. Ja nõnda on „se ka olnud.“ — Jah, se sinane Tema südame ettetundmus, läks ka tõeks neis praego üleskirjutatud minutides, kus Keiserina kõige raske abikaasa kohust täitis. Haua wärawal näitas Jumalast Temale seie kaduwa ilma antud kaitseja ingel Keiserile igawese õnnistusele juhatawa kõrget armu annet. „Sina nutad?“ küsis Keiser. „Ei,“ vastas Keiserina, kes oma filmapisaraid ise tähele ei pannud, ja palus ennast Temale abiks palwendamisele; sest kaawawal rannu nõrkusel ei võinud Tema mite enam terve, täieliku priusega oma mõteid sundida. Madala ealega hakkas Keiserina palwet lugema, — seda palwede kõige kaunimad, mis meie eest surma läinud Lunastaja meile annud, kui tema weel maa peal rändas. Walmis tema ette astuda, küsis Keiser wailiku terase tähelepanemisega iga sõna järgil, ja kui Keiserina ütles: „Sinu tahtmine sündko,“ lisas Keiser kindla ealega juure: „jah! kõigis ja igaweste!“ Nõnda heitis ennast ka omal wiimsel elupääwal walitseja ja kristlane alandusel igawese Issa äraarvamata nõuupidamiste alla.

Keiser laskis selle peale oma abikaasa äraminna, paludes puhkama heita. Kes võis puhkamist otsida nende willetsuse tundide kestusel? — Pärast kest-